

[Anna Westergaard.]

betyde et Brud med den hele Kristenheds hidtidige Praksis.

Til den første af disse Motiveringer er der det at bemærke, at der bl. a. er den Grund til at aabne Præstestillinger for Kvinder, at der er Kvinder, som ønsker et blive Præster, og som opfylder Betingelserne for det, som er fuldt uddannede til at blive det, og at der er mange, mange Kvinder, som ønsker at høre kvindelige Præster. Vi har i de sidste Dage set Udslag af denne Trang. Det er saaledes aldeles ikke — og var heller ikke tidligere — anerkendt fra *alle* Sider, at der ingen Grund var til at imødekomme det Ønske om Ret og Retfærdighed, som bl. a. ligger bag Ønsket om kvindelige Præster.

Den anden Motivering gælder heller ikke mere. Det vilde ikke nu være et Brud med den hele Kristenheds hidtidige Praksis ved Lov at aabne Kvinder Adgang til Præstestillinger, for bl. a. vort Broderland Norge har i 1937 aabnet denne Adgang for sine Kvinder, og i Sveriges Kirke var man i 1938 naaet dertil, at Kirkemødet henstillede til Regeringen at undersøge Spørgsmaalet om kvindelig Tjeneste i Kirken.

Sagen er afvist herhjemme med den Hovedmotivering, at der maa tages Hensyn til, hvad Kirken ønsker. Ganske bortset fra, om et saadant Ønske skal være det afgørende, har da Kirken som Enhed et Standpunkt i denne Sag?

For Menighedsraadernes Vedkommende viste det sig ved de sidste Afstemninger, at Tusinder af Menighedsraadsmedlemmer ikke havde noget principielt imod, at Kvinder blev Præster, og der var mange flere, som mente det ved den sidste Afstemning end ved den første Afstemning, der nogle Aar tidligere var foretaget i Raadene om dette Spørgsmaal.

Det teologiske Fakultet udtaler i 1919, at der ikke efter Fakultetets Opfattelse fra alment kristeligt eller særligt luthersk Synspunkt vil kunne rettes nogen berettiget principiel Indvending imod, at Kvinder faar Adgang til det præstelige Embede, naar de i øvrigt fyldestgør Betingelserne for præstelig Virksomhed.

Biskop Ostfeldt erklærede i 1919, at han ikke havde nogen principiel Indvending mod kvindelige Præster, og at han dermed mente, at man ikke ud fra Bibelen eller Sagens egen Natur kunde anføre Grunde, som skulde gøre en saadan Ordning ukristelig.

Biskop, Dr. theol. Ammundsen udtalte i 1921, at det er en fundamental kristelig

Grundtanke, at i den nye kristelige Menighed er alle religiøst ligestillede, uden noget Fortrin knyttet til Race, Nation, social Stilling og Køn, og at det kristelig set maa anses for ønskeligt, at de ydre Ordninger formes saadan, at man bl. a. undgaar en Konservatisme, der bevarer Former, som ikke mere har nogen indre Ret til at bestaa. Og senere i samme Udtalelse siger Biskop Ammundsen — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere denne Sætning —:

„Jeg finder det da ønskeligt, at Andragendet om, at der søges Lovhjemmel til at kunne ansætte en kvindelig teologisk Kandidat som Præst ved Kvindefængselet paa Christianshavn, imødekommes. Jeg lægger mindre Vægt paa, om dette sker i Form af en Lejlighedslov, eller ved, at der aabnes en almindelig Adgang for Kvinder til at blive Præster.“

To Biskopper erklærede sig villige til at ordinere kvindelige Præster, og fra mange Præster foreligger der lige op til de sidste Dage Vidnesbyrd om, at de intet har imod, at Kvinder bliver Præster. Jeg skal nøjes med — med den højtærede Formands Tilladelse — at citere en enkelt af disse Udtalelser. Denne Præst siger:

„Man skulde tro, at Danmarks nuværende Præstestand var et Kuld af ypperlige Mænd, som med Rette kunde slaa sig for Brystet og sige: Vi gør den Gerning saa godt, som den kan gøres. Og maaske en og anden ogsaa har Lyst til at tale saadan. En Statistik over Kirkens Befolkning Søndag efter Søndag skal dog snart faa slige Ord til at forstumme . . . Lad os mande os op til at byde Kvinderne velkommen som Arbejdsfæller. Ringere end vi kan de ikke godt blive.“

Hvad jeg har villet vise med disse Eksempler, er, at der ikke inden for Kirken eksisterer noget enigt Standpunkt imod, at Kvinder faar Adgang til Præsteembederne, men at der højst kan tales om, at visse Kredse inden for Kirken endnu modsætter sig dette.

Spørgsmaalet bliver da, om det — ogsaa for Kirkens egen Skyld — fremdeles er forsvareligt at lade disse Kredse, hvis Hovedargument jo er bortfaldet efter den nye norske Lov, afgøre, om vore Love skal hindre, at en Menighed, der ønsker det, faar en kvindelig Præst, eller at der i Kvindefængsler ansættes en kvindelig Præst. Kirken vilde jo stadig staa frit, ja, den vilde blive stillet friere i Fremtiden, end den er nu. Ingen tænker paa at tvinge nogen Menighed til mod sin Vilje at tage en Kvinde